

c. Med henblik på tilfælde, hvor det forhold, at der er afsønet straf for en bestemt handling, ikke afskærer en anden stat fra på ny at strafforfølge for den samme handling, findes i konventionens art. 54 en bestemmelse, der i det væsentlige svarer til den gældende bestemmelse i straffelovens § 10, stk. 4. Den tilsvarende regel findes i forslaget § 10 b. Som en konsekvens af reglens ændrede placering skal henvisningen i retsplejelovens § 723, stk. 1, nr. 4, ændres. Forslag herom vil blive fremsat i forbindelse med forslag om andre ændringer af retsplejeloven.

5. Udover reglerne om „ne bis in idem“ indeholder det pågældende afsnit i konventionen to andre regler. Det drejer sig dels om reglen i art. 56, hvorefter der skal være mulighed for at knytte gentagelsesvirkning til en tidligere dom afsagt i et andet konventionsland. En sådan regel findes allerede i straffelovens § 81, stk. 2, og denne konventionsbestemmelse nødvendiggør derfor ingen dansk lovændring. Det drejer sig endvidere om reglen i konventionens art. 57, hvorefter udenlandske domme skal kunne tages i betragtning med hensyn til rettighedsfortabelse. En sådan regel findes i straffelovens § 11, så heller ikke denne konventionsbestemmelse kræver nogen dansk lovændring.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1, nr. 2

Til § 10 a, stk. 1. Denne bestemmelse svarer til den gældende regel i straffelovens § 10, stk. 3. Reglen går ud på, at straffedomme afsagt i det land, hvor gerningen er begået, eller i en anden europæisk konventionsstat — selv om det ikke drejer sig om gerningslandet — skal udelukke en ny strafforfølgning her i landet for den samme handling, såfremt der er gjort endelig op med sagen i domslandet. Drejer det sig om en dom, der pålægger straf, er denne særlige retsvirkning altså betinget af, at dommen afsønes på normal måde. Gør den ikke det, f. eks. fordi den dømte unddrager sig straffuldbyrdelsen ved flugt, gælder derimod den nedenfor omtalte regel i § 10 b.

Hvilke fremmede domme, der falder ind under udtrykket „en europæisk straffedom“, skal — jfr. henvisningen til lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme — afgøres på grundlag af den definition, der findes i den omhandlede europæiske konventions artikel 1. Efter denne betyder „europæisk straffedom“ enhver endelig afgørelse truffet af en kriminalret i en kontraherende stat efter en forfølgning i strafferetsplejens former.

Medens den gældende regel i § 10, stk. 3, efter sin ordlyd kun udelukker ny *påtale*, nævner den europæiske konvention udtrykkeligt såvel retsforfølgning som domfældelse og fuldbyrdelse. Der ligger ikke heri nogen realitetsudvidelse i forhold til, hvad der må antages at være gældende dansk ret; men det kan være berettiget at anvende en bredere formulering, således at ordlyden dækker også de tilfælde, hvor der tidligere er afsagt en dom her i landet, som imidlertid ikke er blevet fuldbyrdet, og hvor der senere er afsagt og fuldbyrdet en dom for den samme handling i et andet land. Lige så lidt som der derefter skal kunne rejses ny tiltale her i landet, skal der være mulighed for at fuldbyrde den ældre danske dom. Som et udtryk, der skal dække alle de stadier, der nævnes i konventionen, er i forslaget anvendt ordet „strafforfølges“.

I overensstemmelse med den gældende regel i § 10, stk. 3 udelukkes ny *påtale*, når den pågældende ved den udenlandske dom er *endelig* frifundet. Det antages, at der i kravet om, at frifindelsen skal være endelig blot ligger, at dommen ikke må være appelleret. Kravet, der er i overensstemmelse med konventionen, jfr. bemærkningerne ovenfor om definitionen af „en europæisk straffedom“, må antages at være uden større praktisk betydning, idet det næppe kan tænkes at forekomme, at den danske anklagemyndighed vedrørende en handling begået i udlandet skulle ønske at benytte sig af det forhold, at en frifindende udenlandsk dom appelleres, til at rejse en samtidig sag herhjemme.

Som det er nævnt under de almindelige bemærkninger, er den europæiske konvention betydelig mere detaljeret i sin udformning af princippet om, at der i det andet land skal være gjort fuldstændigt op med den begåede handling, end det er tilfældet i den gældende danske bestemmelse, hvor det blot hedder „... når den ham dér idømte straf er fuldbyrdet eller i henhold til denne stats lovgivning bortfaldet“.

Efter konventionen er ny sag udelukket, såfremt den idømte sanktion 1) er blevet fuldbyrdet fuldtud eller er under fuldbyrdelse, eller 2) har været genstand for benådning eller amnesti for så vidt angår hele sanktionen eller den del af den, der ikke er fuldbyrdet, eller 3) ikke længere kan fuldbyrdes på grund af forældelse.

Disse regler er i forslaget samlet i § 10 a, stk. 1, nr. 2.

Det er ikke fundet nødvendigt udtrykkelig at forskrive, at den fremmede dom skal være fuldbyrdet *fuldtud*, idet dette allerede ligger i ordet fuldbyrdet. I forhold til konventionens ordlyd er der yderligere den forskel, at de udpenslede regler om benåd-